

NEBETYČNÁ PITOMOST

Vladimír Velkej Drak Javírek

1. místo v Próze Trapsavec 2012

„Nebetyčná pitomost tady zůstat,“ říkám si v duchu, ležíc v tratolišti krve a pomalu se smírujíc s tím, že má cesta na tomhle světě končí. Neschoopen pohybu jen čekám na poslední úder mého srdce a poslední vydechnutí z mých plic.

A přítom to začalo tak pěkně.

Sobotní slunečné ráno.

Probouzí mě celkem brzo. Ale protože nepatřím zrovna mezi vyložené spáče, tak mi to ani nevadí. Vzduch prosycený vlhkostí ranní rosy a ptačí křiklouni ve větvích stromů. Co víc si může tramp na vandru přát? Možná tak jednu hotovou kávu do spacáku.

Zvednu hlavu a rozhlédnu se. Jediný živý tvor blízko mne je sekáč u ohniště.

„Jedno kafe!“ zavolám na něj s úsměvem a hned si lehnu.

„Budeš si ho muset udělat sám,“ ozve se hlas.

V šoku se vztyčím ve spacáku a vyděšeně kouknu na sekáče.

„Cooo?“ vykotám a stále nevěřicně hledím na tu osminohou potvoru, která si to teď vesele štráduje po kamenech.

V tom se ozve kousek ode mne za lavičkou smích a vykoukne nádherná blondatá hlava.

„Neboj, nemluvíš s duchem,“ řekne s úsměvem ta modrooká kráska. „Ahoj! Já jsem Nikita. Přišla jsem pozdě v noci a ty jsi už spal. Tak jsem potichu zalehla, abych tě nevbudila.“

Pomalou si srovnávám v hlavě, že na mě ve skutečnosti nemluvil pavouk, ale tahle trampka.

„Ahoj. Já jsem Pedro,“ představím se, když už můžu najít alespoň řeč.

Stále však ještě zaujímám polohu nehybného modelu na semináři malířů.

„Tak jdeme na to kafe?“ zeptá se Nikita a rozesměje se. „To jsem tě tak šokovala, že se tváříš, jak socha na mostě?“

Její smích mě definitivně probere.

„No, přiznávám, že to šok byl,“ reaguju na její dotaz a pousměju se.

Na to oba vylezeme ze spacáků a já si mohu konečně svou spolunocležnici prohlédnout.

Dlouhé blond vlasy splývající až někam pod lopatky, krásně tvarovaná ňadra, která jsou obepnuta khaki tričkem, zadeček přímo k nakousnutí ukrývající se pod maskáčema. Žádná anorektička. Prostě holka, jak má být. Může ji být tak kolem osmadvaceti.

Nikita si všimne mých pohledů, ale nic neříká. Jen se pousměje a obouvá si kanady.

„Prober se nadrženče,“ řeknu si v duchu a začnu se taky obouvat. Pak rozdělám oheň, zatímco Nikita jde s konvičkou pro vodu.

Při kávě a snídani se rozpovídáme a tak zjistím, že bydlí v Jincích a často se chodí toulat na Brdy. Má partu, která by sem za ní měla dnes dorazit a jestli prý nemám žádný cíl, kam dnes jít, tak tu můžu klidně zůstat.

Při pohledu do její tváře a na její hrudník bez váhání souhlasím.

„A v kolik přijdou?“ ptám se.

„Někdy kolem druhý,“ odpoví Nikita.

„A co budeme dělat do té doby?“ položím další dotaz a trochu vyzývavě na ní kouknu.

„Co třeba připravit nějaký dřevo,“ zchladí hned mou nadrženost a vstane.

„Tak jo,“ souhlasím a sáhnu po sekeře.

Pak společně vyrazíme do okolí a během dopoledne vyroste kousek od ohniště pěkná hromada dříví. Padnou na to i dvě soušky.

„Tak tohle jen tak nespálíme,“ řekne udýchaně Nikita a lehne na lavičku. Propocené tričko na ní krásně přiléhá a já zjišťuju, že pod ním nemá už nic. Raději otočím pohled, abych pak neměl problém vstát.

„To máš pravdu. Tak to tu zůstane dalším, kteří sem přijdou,“ prohlásím a sundám si totálně propocené triko.

„Asi se půjdu zchladit do potoka,“ řeknu a zvednu se z lavičky.

„Dobrý nápad,“ ozve se nadšeně kráska a hned vstane. Vzápětí udělá něco, co mne uvede do stavu solného sloupu. Klidně si sundá tričko.

Vytřeštím oči a na kalhotách se mi objeví brdský kopec.

„Co je?“ rozesměje se Nikita, když si všimne mého ztuhnutí (i na patřičných místech). „Snad jsem tě nějak nepohoršila?“

„Nooo, ani ne,“ dostanu ze sebe. „Jen mě to trochu překvapilo.“

„Koukám,“ pronese s úsměvem a zamíří k potoku.

Jakžtakž se vzpamatuju a vyrazím za ní.

Když se řádně opláchneme, lehne si na lavičky u ohniště, aby jsme uschli. Nemohu si pomoci, ale stále se můj pohled stáčí na ty krásné kopečky s ještě krásnějšíma vrcholky.

Zrovna se začínám zabývat myšlenkou se jich dotknout, když se z lesa ozve hlahol. Nikita se rychle zvedne a oblékne si triko.

Stihne to právě včas, aby ji nezahlédli chlapi, kteří se objeví na kraji stromů.

„Ahoóóój,“ ozve se několikanásobně.

Než stačíme pořádně odpovédět, objeví se u nás čtyři trampové tak kolem čtyřicítky.

Když se všichni seznámíme, usedneme kolem ohně a začneme si vařit, co si kdo přinesl k obědu. Hovor se plynule rozjede a tak postupně poznávám blíž celou jejich partu. Honzu, Michala, Petra a Karla. Jezdí spolu už léta a jsou každý z jiné části brdského podhůří. Poznali se postupně při vandrování po Brdech a padli si do noty.

Jsme tak zabráni do hovoru, že si ani nevšimneme slunce, které se pomalu sklání k obzoru.

První si toho všimne Nikita.

„Nechcete si rozdělat spací fleky?“ zeptá se jich.

„Máš pravdu,“ souhlasí s ní Honza a pohlédne na zbylé tři.

Michal vstane a pohlédne směrem k zapadajícímu slunci.

„Ale ještě než to uděláme, tak by jsme měli něco zařídit.“

Nevěnoval jsem jejich rozhovoru pozornost a to byla moje chyba.

„Znáš dobře brdské kempy a brdské trampy?“ zeptá se mě Honza.

„Docela jo,“ odpovím s jistou dávkou hrdosti a zadívám se na něj.

„To je dobře,“ řekne a v té chvíli se na mne vrhne Petr a prokousne mi krční tepnu.

Zařvu, chytну se za krk a než se sesunu k zemi, stačím ještě zaregistrovat další upíří zuby, které se mi zakousnou do krku z druhé strany. Zhrouťím se na zem vedle ohniště a z prokouslých tepen se valí rudé proudy.

„Nebetyčná pitomost tady zůstat,“ říkám si v duchu, ležíc v tratošti krve a pomalu se smiřujíc s tím, že má cesta na tomhle světě končí. Neschopen pohybu jen čekám na poslední úder mého srdce a poslední vydechnutí z mých plic.

V tom se nade mne nakloní hlava Michala.

„A jsi náš,“ řekne a pak si oblékne kabát, kde na rukávě z posledních sil čtu. **LESNÍ STRÁŽ - CHKO BRDY.**